

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
ГжЗ 69/20
28.4.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Милице Аксентијевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Невена Чупић, адвокат из Београда, ул. НХ Петра Мећаве бр. 1, против тужених ББ из ..., ул. ... бр. ... и ВВ из ..., ул. ... бр. ..., чији је заједнички пуномоћник Адриана Матковић, адвокат из Београда, ул. Јурија Гагарина бр. 251/72, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама тужиле и тужене ББ, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду ПЗ бр. 1/18 од 17.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 28.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ жалбе тужиле и тужене ББ као неосноване и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду ПЗ бр. 1/18 од 17.10.2019. године у ставовима другом, трећем, четвртном, петом и шестом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду ПЗ бр. 1/18 од 17.10.2019. године у ставу првом изреке тако што се обавезује тужена ББ, ... јавног гласила "ГГ", да тужиле АА из ..., на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде угледа и части исплати износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом од 17.10.2019. године до исплате, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде, под претњом извршења, док се тужбени захтев за исплату износа од још 150.000,00 динара са каматом од 17.10.2019. године до исплате, одбија као неоснован.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужиле АА из ..., да туженој ББ из ..., на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 13.400,00 динара, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде, под претњом извршења.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезана тужена одговорни уредник јавног гласила "ГГ" да тужиле на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде угледа и части исплати износ од 250.000,00 динара, са законском затезном каматом од 17.10.2019. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле у делу у коме је тражено да се обавезе тужена ББ да тужиле на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде угледа и части исплати поред износа досуђеног ставом првим изреке пресуде, додатни износ од

250.000,00 динара, са законском затезном каматом од 17.10.2019. године до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље у делу у коме је тражено да се обавезе тужена ВВ из ... да тужиљи солидарно са туженом ББ на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова због повреде угледа и части исплати износ од 500.0000,00 динара, са законском затезном каматом од 17.10.2019. године до исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке обавезана је тужена ББ, ... јавног гласила “ГГ”, да ову пресуду објави без икаквог коментара и без одлагања, а најкасније у другом наредном броју јавног гласила “ГГ” од дана правноснажности пресуде. Ставом петим изреке обавезана је тужена ББ да тужиљи АА на име трошкова парничног поступка исплати износ од 70.100,00 динара. Ставом шестим изреке обавезана је тужиља да туженој ВВ на име трошкова парничног поступка исплати износ од 45.900,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против наведене пресуде тужиља и тужена ББ су благовремено изјавиле жалбе. Тужиља пресуду побија у ставовима другом, трећем и шестом изреке, а тужена ББ у ставовима првом, четвртм и петом изреке.

Испитујући правилност побијане пресуде у оквиру законских овлашћења из одредбе члана 386. ЗПП (“Службени гласник РС” број 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да жалба тужиље није основана, а да је жалба тужиље ББ делимично основана.

Приликом доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно наводима у жалбама тужиље и првотужене, није учињена ни битна повреда из тачке 12. исте законске одредбе, будући да је изрека пресуде јасна и разумљива, да не противречи сама себи ни разлозима који су дати о свим битним чињеницама, а јасно и недвосмислено произлазе из садржине изведених доказа, па се законитост и правилност побијане пресуде са сигурношћу могу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена ББ је ... године била .... интернет портала “ГГ” када је на том порталу објављен текст под насловом “Јесу ли нестале српске бебе продаване Албанцима на Косову (фото)”, интервију ВВ у коме је наведено: “Крађа беба из српских породилица једна је од највећих афера о којој се у Србији недовољно говори. Иако постоје бројни случајеви који потврђују да су деца која су по рођењу проглашавана мртвом заправо била продата, а од 1954. године до данас, бројне породице тврде да су жртве организоване продаје деце. Ова прича могла би да покрене истрагу... ДД годинама је трагао за братом близанцем за кога су, неколико дана после рођења, лекари тврдили да је мртав. После дугих година потраге пронашао га је у албанској породици на Косову. На питање новинара: “Колико дуго траје ваша потрага за истином ?” ДД је одговорио: “За правдом траје укупно 15 година, а за истином смо трагали годину и по дана док нисмо утврдили све чињенице и доказали да је ... жив.” На питање новинара: “Када сте почели потрагу за братом и шта Вас је на то навело?” ДД је одговорио: “Преко медија је моја мајка чула идентичну причу која је њој сервирана ... године, ми смо иначе рођени .... године у породици у ... Били смо здрави и прави једнојајчани близанци, са идентичном килажом и обимом главе. Нису постојале никакве назнаке да се било шта чудно дешава. Тог јутра, пошто смо рођени после поноћи, без знања и без пратње мајке, бабица АА пребацила нас је на неонатологију без упута, пошто у архивским документима упут не постоји. Пребацили су нас због мало плодове воде у плућима. Када је сутрадан отац дошао у породилицу, саопштили су му да је једно дете преминуло а да је друго у критичном стању. Када је

захтевао да преузме тело детета и да се распита шта је са другим, нису му дозволили и рекли су му да све иде по процедури болнице и да ће документацију добити накнадно. Међутим, до 2003. године ниједан папир нисмо добили.”Предметни текст верно је пренет из претходно емитоване радио-емисије 07.11.2007. године која се емитовала уживо у форми интервјуа, који је новинарки ВВ дао ДД. Првотужена је ... године објавила тужилин одговор на информацију у којем она тврди да није радила у периоду од ... до ... године, ни учествовала у порођају ЂЂ и транспорту њене деце у Центар за недоношчад у Београду, садржине детаљно наведене у првостепеној пресуди.

Наводима жалби тужиле и првотужене не доводи се у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, које је засновано на савесној и брижљивој оцени сваког изведеног доказа засебно и свих заједно у смислу члана 8. ЗПП, о чему су у побјаној пресуди наведени ваљани разлози које у потпуности прихвата Апелациони суд у Београду, налазећи да нема разлога за сумњу у правилност оцене изведених доказа које је првостепени суд по слободном судијском уверењу образложено ценио. Изјављеним жалбама чињенично стање није са успехом доведено у сумњу, нити су у истим истицане нове чињенице или предложани нови докази у смислу члана 372. став 1. ЗПП. С тим у вези, неосновано се жалбом првотужене оспорава оцена доказа, односно исказа сведока ДД, будући да је исказ наведеног сведока да су његови наводи у датом интервјуу поткрепљени свим доказима, контрадикторан са доказима из књиге порођаја на основу кога је утврђено да дана када се ЂЂ породила, тужилца није била на радном месту. Исто тако, неосновани су наводи у жалби првотужене да су нејасни разлози о томе да суд не прихвата исказ тужиле у делу да је у спорном тексту означена као продавац беба односно отмицар, а након тога закључује да је текст лезионо способан. Ово са разлога што у објављеном тексту на интернет порталу ГГ није назначено да је тужилца отмицар, односно продавац беба, због чега га првостепени суд у том делу правилно није прихватио, већ садржина објављеног текста указује да је тужилца сведока и његовог брата пребацила на неонатологију без упута, пошто у архивским документима упут не постоји, а која информација је подобна да повреди достојанство, част и углед тужиле при том означене пуним личним именом и радним местом.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право када је утврдио да је спорна информација неистинита и да је објављивање такве информације на интернет порталу “ГГа” последица пропуштања пажње примерене околностима, те је обавезао тужену ББ, ... тог јавног гласила, да тужилци накнади штету коју је претрпела услед објављивања такве информације у виду душевних болова због повреде угледа и части, применом чл. 4, 5, 9, 15, 73, 79. и 112. Закона о јавном информисању и медијима-ЗЈИМ, као и да сагласно члану 120. истог закона, ову пресуду објави, без икаквог коментара и без одлагања, а најкасније у другом наредном броју јавног гласила “ГГ”, од дана правноснажности пресуде. Наиме, објављивањем неистинитих и увредљивих информација о тужилци (да је умешана у догађај нестанка бебе) које претходно нису проверене, тужена ББ као одговорни уредник интернет портала “ГГ” није поступила са дужном новинарском пажњом, повредила је достојанство и углед тужиле јер је на негативан начин представила у јавности и проузроковала јој нематеријалну штету у виду душевних болова чија јачина и трајање оправдавају досуђивање правичне накнаде на основу члана 200. Закона о облигационим односима – ЗОО. С тим у вези, без значаја су наводи у жалби првотужене којима указује да је у спорном тексту на интернет порталу „ГГ“ чији је она одговорни уредник верно пренет садржај интервјуа из радио емисије, те да стога првотужена није била у обавези да утврђује и проверава истинитост и порекло пренетих информација. По оцени апелационог суда, аутентичност преношења недопуштене информације сама по себи не чини објављивање допуштеним, већ је првотужена имајући у виду значај теме крађа беба, била у обавези и могућности да пре

објављивања предметног текста провери наводе које је намеравала да објави, имајући у виду достављен документ из Дома здравља из кога произлази да тужилца није била на радном месту спорног дана, при чему се кривична пријава и исказ мајке ДД не може сматрати адекватним доказом који се може прихватити без претходних провера. Стога је без значаја и навод у жалби првотужене којим указује на одредбу члана 116. став 1. ЗЈИМ и могућност суда да, као и новинара, ослободи и првотужену као одговорног уредника, с обзиром на то да првотужена у конкретном случају одговара као одговорни уредник интернет портала, а не као уредник радио емисије која је емитована уживо претходног дана.

Истовремено, правилно је првостепени суд одбио тужбени захтев у односу на тужену ВВ која је као новинар водила интервју са ДД у радио-емисији чији је програм емитован уживо, сагласно одредби члана 116. став 1. тачка 5. ЗЈИМ. За своју одлуку навео је јасне, довољне и аргументоване разлоге које као правилне прихвата другостепени суд. Стога, жалба тужилце неосновано указује да је првостепени суд у односу на друготужену погрешно применио наведену одредбу ЗЈИМ будући да је друготужена као новинар из достављене документације могла да уочи нелогичности и поступа са већом пажњом имајући у виду бројне лажне информације које су се на тему “несталих беба” пре тога појављивале у штампи, а посебно да ли је против тужилце вођен судски спор. Ово са разлога што објављивање недопуштене тврдње које је давалац интервјуа изнео новинару током емисије уживо на радију, не представља недопуштено преношење. Ово посебно што је сведок ДД навео да се са новинаром-друготуженом договорио да изнесе своју животну причу, а да је друготужена чији је исказ првостепени суд прихватио, у свом исказу изјавила да није постојао договор да наведени сведок изнесе тужилино име, при чему се друготужена ни на који начин (својим коментаром) није придружила сведоковој недопуштеној тврдњи коју је објавио.

Међутим, основано се жалбом указује на погрешну примену материјалног права код одмеравања висине правичне новчане накнаде за наведени вид нематеријалне штете. Износи које суд досуђује морају да буду правични и адекватно одмерени, те примерени друштвено-економским условима у којима се досуђују. То подразумева да суд објективно цени све околности конкретног случаја које су од утицаја на висину накнаде (начин и средство којим су повређена заштићена добра, средину у којој оштећени живи и ради, последице које су настале) јер се накнадом не сме погодовати тежњама које нису спојиве са њеном природом и друштвеном сврхом. С обзиром на непријатности којима је тужилца била изложена у свом приватном и професионалном окружењу, да је повреда њене части и угледа учињена јавно и на објективно увредљив начин, а имајући у виду да је дан након објављивања предметног текста на интернет поралу “ГГ” објављен тужилин одговор на неистините оптужбе којом приликом је она исте демантовала, за јачину душевних болова које је трпела објављивањем овог текста, према оцени другостепеног суда, износ од 100.000,00 динара представља правичну и одговарајућу сатисфакцију, одмерену сагласно одредби члана 232. ЗПП. Новчана накнада нематеријалне штете проузроковане повредом права личности по својој природи је сатисфакција која се постиже и самим сазнањем да је пресудом утврђена одговорност штетника и изречена му грађанскоправна санкција због повреде законом и Уставом заштићеног личног права. У том смислу новчана накнада за овај вид штете има преваходно значај моралне сатисфакције, а та сврха се постиже и досуђивањем накнаде у износу од 100.000,00 динара, при чему накнада у мањем износу не би била примерена претрпљеном душевном болу. Стога је првостепена пресуда преиначена у ставу првом изреке у односу на жалиоца ББ, тако што је обавезана тужена ББ да исплати тужилци износ од 100.000,00 динара на име правичне накнаде за душевне болове због повреде части и угледа, док је у преосталом делу, као превисоко постављен, тужбени захтев одбијен као неоснован. Исто тако, из истих разлога се

жалбом тужиље неосновано побија одлука из става 2. изреке којом је одбијен тужбени захтев за износ од још 250.000,00 динара, будући да већи износ од досуђеног не представља адекватну стисфакцију за тужиљина трпљења и не одговара друштвено економским условима у којима се досуђује.

Будући да је реч о новчаној обавези, тужиља има право на законску затезну камату на досуђени износ накнаде сагласно одредби члана 277. став 1. ЗОО, почев од дана доношења првостепене пресуде када је, према критеријумима и вредности новца накнада одмерена, до исплате.

Цењени су и сви други наводи жалби, али како нису од одлучног значаја и не могу довести до другачије одлуке, другостепени суд их, у смислу члана 396. став 1. ЗПП, посебно не образлаже.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставовима првом и другом изреке ове пресуде, на основу члана 390. и 394. тачка 4. ЗПП.

Потврђене су, на основу члана 401. тачка 2. ЗПП и одлуке о трошковима парничног поступка садржане у ставовима петом и шестом изреке побијане пресуде, донете правилном применом одредби чл. 153, 154. и 163. ЗПП, а њихова висина правилно обрачуната на основу Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксене тарифе из закона о судским таксама.

Другостепени суд је обавезао тужиљу да туженој ББ на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 13.400,00 динара, имајући у виду да је тужена делимично успела у поступку по жалби, применом чл. 150,153. став 2. и 165 ЗПП. Наведени трошкови обухватају половину трошкова за састав жалбе (12.000,00 динара) и таксе на жалбу (14.800,00 динара), а одмерени су сагласно Таксеној и Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Председник већа – судија
Снежана Живковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић